

Patrocinium Defunctorum

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

Articulus I. Divina in pios Manes misericordia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

CAPUT QVARTVM.

Ad subsidium Defunctorum ipsius Numinis ac
Cælitum misericordiâ provocamur.

ARTICULUS I.

Divinam pios manes mi-
sericordia.

692.
Misericor-
dia, Dei a-
nima.

DEO Numini propria inti-
maque est misericordia, ut, si
humano more de eo loqui fas
est, misericordiam, ejus ani-
mam dicere possimus. Quemadmodum
enim in homine, ab animâ fluit motus om-
nis, vigorque, ac pulchritudo; ita quidquid
sponte suâ inter homines agit Deus, ad id
agitur moveturque impulsibus misERICOR-
diæ, & cum iis urgetur, vigere ac florere
videtur. Et verò notum est Theologis,
quæcumque extra Deum fiunt, per Spiritum
Sanctum, sive per Amorem, atque ex
amore fieri: Cùm autem amor ille in mor-
tales feratur, atque adeò in miseros, ac
inopes, misericordia dici potest, & hæc
ipsa principium ac fons omnium circa ho-
mines actionum Dei. Cui quidem admi-
nistra additur Sapientia divina, nempe ut
rationes, artemque inveniatur, qua miseri-
cordia suavius, abundantiusque exerceat-
tur. Jam misericordia à misero corde no-
men derivat, quippe tacto miseria ejus,
cujus vicem dolemus. Cùm igitur ex mi-
sericordiâ divinâ cuncta promanent, scili-
cet ex corde Patris æterni miseriis nostris
tacto, & velut misero promanant, & miseri-
cordia cor Dei, sive anima nuncupari po-
test. Quod certè indicare videtur Salo-
mon Sap. 2. quando de divina bonitate sic
exclamat, O! quàm suavis est Domine
spiritus tuus: ubi bonitatem, ac misERICOR-
diam Deo innatam Spiritum appellat, quod
ejus afflatu atque impulsu cuncta Deus mo-
liatur, quod nihil aliud, quàm miserationem
spiret, quod denique animæ instar,
fons ac principium sit omnium divinarum
actionum.

693.
Maximè

Quod si misericordia Deo tantopere

cordi est, dubitari nequit, quin maximam ^{misericor-}
exhibeat defunctis: Etenim ut crebrò di- ^{dia in de-}
cere oportuit, eorum miseria alias omnes ^{functos.}
maximopere superat, & dignitas filiorum,
amicorum, Sponsarum Numinis, maxi-
mam iis apud ipsum gratiam conciliat, &
indubitata spes, jusque inviolabile cælo
potiendi, cælestis regni non modò candi-
datos efficit: sed & propè Principes ac Re-
ges. Quid dicam omnes illas causas bea-
titudinis, quas Christus proposuit, ad pios
manes pertinere? Nam & pauperes spiri-
tu sunt, id est, humiles, & rerum tempo-
ralium despectores: item mites, & miseri-
cordes, & pacis studiosi, & præterea lugent,
ac propter justitiam æquissimo animo pa-
tiuntur: quamobrem abesse non potest,
quin tot nominibus beatitudinis ac divini-
tatis hæredes, sint illi acceptissimi.

Itaque statim ab opere redemptionis, ^{694.}
Christi morte peracto, ipse Christus ad in- ^{Pater ex}
feros descendit, ut & Sanctos Patres è lim- ^{Christi in}
bo, & animas, saltem maximam partem, ^{eos amore.}
Purgatorio educeret. Illustrat hoc dupli-
ci ac venustâ similitudine S. Vincentius
Ferrerius Serm. de Sabbato Sancto. *Prima*
est, ait, de Rege noviter coronato, intran-
te civitatem, qui liberat omnes captos, nisi
sint capti pro interesse partis. Sic Rex glo-
ria Christus noviter coronatus corona str-
narum intrans Purgatorium. Et post pau-
ca; Secunda similitudo, inquit, est de Papa
noviter creato, qui tunc concedit largas in-
dulgentias, & gratias quàm plurimas;
quanto magis Papa IESVS, qui est domi-
nus gratiarum, & indulgentiarum, quia
Papa eius vicarius non est dominus Eccle-
sie, sed dispensator, & procurator. Cùm
ergo Papa sit tam liberalis, quàm magis
Christus, qui est Dominus. Ita ipse, qui
etiam docet ab ipsâ conceptione Christo
à Patre æterno propositam animarum pur-
gandarum libertatem ut mortem promp-
tius admitteret. Hæc enim est illius ora-
tio Serm. de S. Thoma Cantuariensi. In
puncto conceptionis Deus Pater aperuit sibi,
G g id est

id est Christo, *librum prædestinationis dicens, Fili ecce quot Sancti in Limbo, & quot animæ in Purgatorio; & numquam poterunt cælum intrare nisi per tuam passionem, & mortem dolorosam: Vis eam sustinere? respondit, placeat mihi.* Hactenus vir Sanctus. Nec verò studium pios manes juvandi toto vitæ spacio remisit: Siquidem Caietanus illud Joannis de Christo; *Cum dilexisset suos, qui erant in mundo, in finem dilexit eos,* sic intelligit, ut mundi nomine, etiam Purgatorium accipiat; quippe in quo Christus haberet suos: cum igitur eos toto vitæ tempore dilexisset, in finem, id est, usque ad benevolentiam summam perfectionem, dilexit eos. Porro ex eâ fluxit insita illa Christianis jam inde à temporibus Apostolorum sollicitudo illis opitulandi, quam ex S. Jacobi Liturgiâ superius prolata, atque SS. Dionysii, ac Clementis testimoniis confirmare licet. Inde sepultura, & exequiâ Christiano ritu semper per consequentes ætates instituta, inde antiquissima preces pro iis fundi solita, inde annua defunctorum commemoratio, sacrificia piacularia, Indulgentiæ, & hujusmodi, quæ Spiritu divino velut animata Ecclesia jam inde à longissimis temporibus instituit.

695. *Et revelationibus.* Neque eam suam voluntatem in pios manes propensissimam Deus amicis suis patefacere prætermisit. Nam æternus Pater D. Catharinæ Senensi Dialog. cap. 148. *Animabus, inquit, in Purgatorio providi, quod vos, qui nunc estis in corpore viventes eos adjuvare potestis elemosynis, ieiuniis, orationibus, & aliis piis operibus in statu gratiæ factis.* Et Christus pluribus locis D. Birgittam docet modò carceris lustralis cruciatus, modò rationes iis sese, & alios eximendi, nempe ut eam & nos ad miserarum animas adjuvandas excitaret.

696. *S. Gertrudis.* Sed eandem in pios manes benevolentiam ita quondam S. Gertrudi facto ipso, atque insigni beneficio aperuit. Sic enim, vitæ illius author. In nocte beatissimâ, gloriosissimæ Resurrectionis, dum ante matutinas devotæ orationi incumberet, apparuit ei Dominus JESUS, florens, & amœnus in gloria divinæ Majestatis, & decore perpetuæ immortalitatis: Ad cuius pedes ista procidens eum humiliter, ac devotissimè adoravit, dicens; *Cum tu, Sponsè, flos ac decus Angelorum, & gloria, me omnium creaturarum extremam tibi eligere dignatus sis in sponsam, & ego solius tui laudem & gloriam ex intimis cordis & animæ medullis desiderem, & sitiam, & tuos amicos meos propinquissimos reputem, ergo peto, JESU amantissime, ut*

hac horâ ob reverentiam jucundissimæ Resurrectionis tuæ absolvere digneris animas omnium spiritualium tuorum: ad quod citius obtinendum in unione innocentissimæ Passionis tuæ offero tibi omnem tolerantiam cordis, & corporis mei, quam pertuli in continuis infirmitatibus meis. Tunc Dominus cum mira blanditate ostendit multitudinem animarum à pœnis absolutam: dicens quia æternaliter apparebit in cœlis, quod tuis sint precibus liberatæ, & hoc coram omnibus Sanctis meis cedit tibi jugiter in honorem. Tunc illa, *Et quantus est earum numerus? Respondit Dominus, Numerum earum solius divinitatis meæ scientia complectitur: cumque ista intelligeret animas illas, quamvis à pœnis liberatas, nondum tamen æternis gaudiis sociatas, præbuit se totam divinæ pietati ad tolerandum in corde & corpore quæcumque sibi placerent, pro eo, ut animabus illis plenam beatitudinem conferre dignaretur: Tunc placatus Dominus omnes eadem horâ sublevavit ad gaudia cœli. Hinc post horam dum gravem sentiret laterum dolorem, & coram quadam imagine Crucis genua flecteret, Dominus laborem, & dolorem ejus cõtulit in augmentum gaudiorum suorum dicens: Hoc munus devotionis mihi ex tanto affectu à Sponsa mea oblatum, exhibeo vobis in cumulum beatitudinis sempiternæ, vosque ipsam propterea honore condigno rehonorare studete, precum ipsi xenia remittentes.* Ita narrat Gertrudis *Insnuat. l. 3. c. 27.* unde intelligis propensam Redemptoris in pios manes voluntatem: cum vix rogatus tantam eorum multitudinem ei donatam cœlo statim intulerit.

697. *Catharina pulchra.* Simile est, quod in actis Catharinæ cog-nomento pulchræ propter singularem venustatem, legere est. Fuerat hæc Romæ, ubi palmari lasciviâ juventam depravaverat, à S. Dominico ad vitam meliorem traducta, ope Magnæ Virginis, cujus rosarium fertum frequens legebat. Addiderat sermo ejusdem Mariæ consilio, piam in se crudelitatem, quâ flagellis, ac virgis, quâ unguibus, quâ tormentis aliis in corpus sæviendo. Cum hæc in defunctorum gratiam actitaret, visa sunt è puelli cujusdam membris, Jesum intellige, dimanare 55. flumina, atque in purgantes flammâs defluere: quæ scilicet lustrandas animas mirificè recreant. Enimverò horum affluxu aliæ mitigato igne Catharinæ gratias, ac laudes Christo concinebant, aliæ illo extincto sæliciter emergebant è lacu flammeo, omnes suo, vel aliarum bono gaudebant. Sed nulli

nulli ea charitas Numinis adeò luculenter ostensa est, ut Christianæ mirabili, quam libro superiore diximus à Christo velut rogatam, ut beatitudine tantisper dilata ad vitam redux, piis manibus suppetias ferret. Quem in finem vires, animumque supra indolem ac naturam illi impertiit, & miracula tamquam prodegit, ut defunctis efficacius posset adesse.

698. *Patet ex minis in adversarios defunctorum.* Quamobrem haud mirum est minas non raro in defunctorum adversarios esse divinitus, intentatas. Quidam Sacerdos sacrum non aliud, quam pro defunctis faciebat. Defertur ad Episcopum, & propterea facere vetatur, atque ut aiunt, suspenditur. Non tulere hanc poenam pii manes, & viâ sibi à Numine factâ, Episcopo per cæmeterium ad matutinas preces vadenti sese obvios obtulere, quisque cum artis olim suæ instrumentis: & minaciter in eum insurgentes, *Ecce, inquebant, præsalem qui nec pro nobis operatur sacris, & insuper vetat operari: va tibi, ni secus faxis, brevi moriere*: Exhorruit, & veniâ Sacerdoti suspenso factâ, & ipse piorum manium causâ preces & sacrificia cumulavit. Vide Vinc. Belvac. Spec. mor. l. 2. dist. 13. p. 1.

699. *Aliud exemplum.* Alius quidam Sacerdos egens, solitus erat Missam defunctorum quolibet die patrare; Episcopus accersitum spondere jubet emendationem, & requirit sponsonis vadem. Ille, quia pauper, hinc hære. Sed en vades è Purgatorio. Nam Episcopus dehinc plus mille manus sibi tendi supplices conspicit, & statim mandatum revocat, & facultatem dat, quoties vellet eandem de defunctis Missam faciendi: ita Cantipratanus l. Apum. 2. c. 53.

Aliud. Religiosus vir sacrificia, officiaque ferè omnia de defunctis obibat; ea res Priori displicuit, qui & eum ideò corripuit. Sed cum nocte insequenti cæmeterio propior factus esset, voces audivit querentium, mirantiumque illi mortem, nisi suum, ut defuncti vocabant, advocatum, subsidiumque illis redderet. Lagghi. tract. 7. de Missâ dist. 3. c. 27.

Aliud. Narrat etiam Durantus lib. 7. de officio mortuorum, & Lagghi ibidem Abbatem quempiam, quòd vetuisset fratres Dominicis diebus facere de defunctis, pessimè ab his habitum ac percussum, incunctanter legem reflexisse. Adeò in Deum pugnat, qui in defunctos.

700. *Non tamen hæc jam imitanda.* Cæterum si hæc accidere, cum Ecclesiæ lex lata esset de Missarum ordine, præter ordinem accidere, ideoque majorem Numinis in defunctos benevolentiam denotant. Si ante Ecclesiæ legem, nihil mi-

rum accidisse. Nunc tamen circa Missas, & ejusmodi, ordo, ritusque ab Ecclesiâ præscripti servandi sunt; maximè cum Missæ quælibet propè æqualiter defunctis possint prodesse. Cæterum ex his & ejusmodi fat manifestum est Deum præcipuo quodam studio in defunctorum levamen ferri, & eorum amicos defendere.

ARTICULUS II.

Immaculata Deipara exemplo suo ad pietatem in defunctos nos excitat.

CUM de Immaculatæ Mariæ charitate, ac misericordia in pios manes agendum sit, eia tantisper ludum facti amoris ludamus. Dico igitur, & audacter dico, Deiparam partu unico prolem edidisse geminam, masculam alteram, JESUM CHRISTUM, orbis Redemptorem; alteram muliebrem, misericordiam ejusdem orbis servatricem. Eo enim pacto Mater misericordiæ nuncupatur. Ac filium quidem illum unicum genuit, quia unicus valebat omnes, & plusquam omnes. Et filiam illam etiam unicum generavit, quia tam amica virgo, quidquid agat, amor, & misericordia sit, necesse est; ac maximè, cum Deum ex amore & misericordia factum hominem parit. Porro filium illum Deum, hominemque semel tantum nec sæpius generavit, quia semel eum mundo dare sufficit, *in quo sunt omnes thesauri sapientia & scientiæ Dei*, ac totius SS. Trinitatis. At misericordiam, Patrem æternum in filii generatione imitata, semper concipit, & semper gignit; nec enim esse, aut vivere potest, nisi cogitet cogitationes pacis, nisi concipiat, pariterque misericordiam enitatur. Certè ex quo mater Dei facta est, nullus dies, nulla horula, nullum temporis momentum abiit, quo misericordiam orbi non ederet, quia numquam cessavit, aut cessabit orbis parere miseriam.

Sed hætenus sanctè lusum sit; si verò Immaculata Deipara numquam non misericors in mortales, an suam in vitâ functos misericordiam desiderari patietur? minimè gentium: sive, quia hi, ut Christo, ita & Christiparæ chariores, sive quia cum miserimi sint, quod miserix caput est, miserias suas levare nequeunt. Quare præcipuâ quadam ratione Matris misericordiæ interest eos solari, atque adjuvare: nam quemadmodum matrum pietas tenellis